

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการที่ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ในเรื่องมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคนิวส์ชอร์รถยนต์ใหม่ ตั้งแต่บทที่ 1 - 4 มีบทสรุปและข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคนิวส์ชอร์รถยนต์ใหม่ในประเทศไทย ดังนี้

5.1 บทสรุป

ในปัจจุบันปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่ได้ออกรถยนต์ใหม่เกิดปัญหาหลายประการ ขอบริษัทเปลี่ยนรถยนต์คันใหม่ก็ไม่ให้เปลี่ยนจะเห็นได้ว่าจากปัญหาดังกล่าว ผู้บริโภคต้องหันมาพึ่งพาสถาบันงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค แต่ก็ไม่สามารถช่วยเหลือผู้บริโภคได้ตามที่ผู้บริโภคร้องขอแต่อย่างใด

เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่บัญญัติครอบคลุมถึงเรื่องดังกล่าว ทำให้ผู้บริโภคต้องนำไปฟ้องเป็นคดีแพ่ง ทำให้เสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องและภาระการพิสูจน์ตกอยู่กับผู้บริโภค แม้ว่าในปัจจุบันจะมี พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 แต่ผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ก็ต้องดำเนินการฟ้องร้องผู้ประกอบการธุรกิจยานยนต์นั้นเสียก่อนเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานแต่ในต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศแคนาดา ประเทศญี่ปุ่น ได้มีการบัญญัติมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ไว้เป็นการเฉพาะ

ดังนั้น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของประเทศไทยควรกำหนดมาตรการการคุ้มครองผู้บริโภคในเรื่องดังกล่าวให้ทัดเทียมกับต่างประเทศเพื่อจะได้มีมาตรการทางกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองผู้ซื้อรถยนต์ใหม่อย่างชัดเจนเป็นการเฉพาะไม่ต้องไปฟ้องร้องหรือดำเนินคดีทางศาลแต่เพียงอย่างเดียวผู้บริโภคจะได้รับความคุ้มครองมิให้ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องคดีทางแพ่งกับบริษัทรถยนต์และจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นอย่างยิ่ง

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ควรกำหนดให้มีมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะแทนการใช้กฎหมายละเมิด

จากที่ได้กล่าวมาแล้วในบทต้น ๆ ที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ในประเทศไทยประสบปัญหาการรถยนต์ใหม่ที่ซื้อมากลับเกิดปัญหาหลายประการขอบริษัทเปลี่ยนรถยนต์คันใหม่ก็ไม่ให้เปลี่ยน จากปัญหาดังกล่าว ผู้บริโภคต้องหันมาพึ่งพาสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค แต่ก็ไม่สามารถช่วยเหลือผู้บริโภคได้ตามที่ผู้บริโภคต้องการแต่อย่างใด เนื่องจากมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ในประเทศไทยยังไม่มีระเบียบปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นกับผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ก็นำบทบัญญัติในเรื่องละเมิดทั่วไปที่มีอยู่ในมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยความรับผิดของบุคคลในการกระทำของตนเองอย่างกว้างขวางครอบคลุมการกระทำผิดเป็นการทั่วไป แต่ก็ไม่อาจเยียวยาให้แก่ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้ เนื่องจากมีขอบข่ายที่กว้างจึงทำให้ยากแก่การนำสืบเพื่อพิสูจน์ถึงความรับผิดและการชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภค อีกทั้งยังไม่มีบทบัญญัติความรับผิดเด็ดขาด โจทก์หรือผู้เสียหายจึงมีหน้าที่ที่ต้องนำสืบหรือภาระการพิสูจน์ที่จะต้องนำสืบ เพื่อให้ศาลเห็นหรือเชื่อว่าโจทก์ได้รับความเสียหาย ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักการพิสูจน์ทั่วไปตามมาตรา 84/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ที่เรียกว่า “ผู้ใดกล่าวอ้าง ผู้นั้นมีหน้าที่นำสืบ” จะเห็นได้ว่า ผู้เสียหายจะต้องเป็นผู้ที่มีภาระการพิสูจน์ ซึ่งการพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้นค่อนข้างมีปัญหาและ โจทก์ต้องมีการอย่างมากในการที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นกับโจทก์อันเนื่องมาจากสินค้า ซึ่งสินค้าในที่นี้ก็คือรถยนต์ใหม่

ในการพิสูจน์นั้นจะต้องมีการพิสูจน์ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นรวมทั้งต้องพิสูจน์ว่าผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการธุรกิจมีความรับผิดต้องชดเชยค่าเสียหายด้วย ไม่ว่าจะเป็นความรับผิดในทางสัญญา เช่น ความรับผิดในความชำรุดบกพร่องของรถยนต์ใหม่ที่ซื้อหรือความรับผิดในทางละเมิด เช่น ความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ผลิต ซึ่งหลักกฎหมายดังกล่าวทำให้ภาระตกหนักแก่ผู้บริโภค แต่เนื่องจากภาระการพิสูจน์ถึงความชำรุดบกพร่องในขั้นตอนการผลิต หรือความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ผลิตเป็นไปได้ยาก เพราะพยานหลักฐานส่วนใหญ่อยู่ในความครอบครองของผู้ประกอบการหรือผู้ผลิตแต่ฝ่ายเดียวยากที่ผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่จะนำสืบได้ เนื่องจากผู้บริโภคที่มีความอ่อนแอด้านเศรษฐกิจหรืออำนาจต่อรอง การดำเนินคดีของผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ที่

ได้รับความเสียหายจึงค่อนข้างเป็นไปได้ยาก หรือบางกรณีค่าเสียหายที่ได้รับก็ไม่คุ้มค่าใช้จ่ายและเวลาที่เสียไป ดังนั้น จึงควรมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคของผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ไว้เป็นการเฉพาะ ก็จะทำให้ผู้บริโภคไม่ต้องรับภาระในการพิสูจน์ถึงความเสียหายที่ผู้บริโภคซื้อรถยนต์ใหม่ที่ตนได้รับและไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีกับผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายในชั้นศาลแต่อย่างใด

5.2.2 ควรกำหนดให้มีมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะ

เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ได้บัญญัติครอบคลุมถึงเรื่องดังกล่าว ทำให้ผู้บริโภคต้องนำไปฟ้องเป็นคดีแพ่ง กรณีนี้ผู้บริโภคฟ้องร้องบริษัทเพื่อขอเปลี่ยนรถหรือขอคืนเงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 472 แต่ก็ทำให้เสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องและสำหรับผู้บริโภค โดยทั่วไปในการเรียกร้องให้บริษัทต้องรับผิดชอบจนถึงฟ้องร้องเป็นคดีความนั้นก็เป็ นวิธีการที่ไม่ง่ายเพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายและเวลาพอสมควรและผู้บริโภคบางคนก็ไม่มีเงินที่จะว่าจ้างทนายเพื่อฟ้องร้องเป็นคดีทำให้ต้องอยู่ในภาวะจำยอมที่จะต้องใช้รถยนต์คันดังกล่าวนั้นต่อไปซึ่งก็เป็นการไม่ยุติธรรมกับผู้บริโภคเป็นอย่างมาก ดังนั้นหากประเทศไทยได้มีการบัญญัติมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะเพื่อเยียวยาเรื่องความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม จึงเห็นควรมีการนำบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการในการให้คุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ในต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางในการให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ในประเทศไทย โดยนำกฎหมายที่บังคับใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหรัฐอเมริกา ปรเทศแคนาดา และประเทศญี่ปุ่น มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องดังกล่าว โดยเฉพาะกฎหมาย "Lemon Law" ในมลรัฐต่าง ๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่กำหนดให้ผู้ผลิตหรือตัวแทนจำหน่ายต้องเปลี่ยนรถยนต์คันใหม่ให้กับผู้บริโภค เมื่อรถยนต์คันดังกล่าวเกิดความชำรุดบกพร่องแล้วผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายไม่สามารถซ่อมหรือแก้ไขปัญหาเรื่องดังกล่าวได้ภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายแต่ละมลรัฐได้กำหนดไว้ หากมีการนำแนวทางและเงื่อนไขที่ใช้บังคับอยู่ในต่างประเทศมาใช้ในประเทศไทย ผู้บริโภคก็จะได้รับการแก้ไขเยียวยาจากผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายรถยนต์ใหม่ในประเทศไทย ซึ่งจะแก้ไขปัญหาเรื่องการที่ผู้บริโภคไม่ได้รับความคุ้มครองอันเนื่องมาจากความชำรุดบกพร่อง หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการซื้อรถยนต์ใหม่ในประเทศไทยลดน้อยลงไปได้ ผู้บริโภคไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในชั้นศาลเป็นการลดปริมาณคดีที่จะขึ้นสู่ศาล ทั้งยังส่งผลให้การประกอบธุรกิจยานยนต์ของประเทศมีความ

นำเชื้อถือในสายตาของผู้บริโภค และเป็นการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจยานยนต์ในประเทศไทยให้มีมาตรฐานทัดเทียมกับนานาประเทศและผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่จะได้รับการเยียวยาที่เป็นธรรมและเหมาะสม

5.2.3 ควรกำหนดให้มีมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะเพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

เนื่องจากในปัจจุบันปัญหาในเรื่องผู้บริโภคที่ซื้อรถยนต์ใหม่แล้วเกิดความบกพร่องเป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายและไม่ได้รับความเป็นธรรมและถึงแม้ว่าในปัจจุบันได้มีการบัญญัติพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 แต่เงื่อนไขเกี่ยวกับสินค้าที่กำหนดไว้ตามนัยแห่งพระราชบัญญัตินี้ขัดแย้งระหว่างผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่กับผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายรถยนต์เกี่ยวกับความบกพร่องที่เกิดขึ้นกับรถยนต์ใหม่ จะเห็นได้ว่า ความคุ้มครองตามที่กำหนดให้พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ยังไม่ตรงหรือไม่สอดคล้องกับปัญหาความบกพร่องที่เกิดขึ้นกับรถยนต์ใหม่เสียทีเดียว รถยนต์ใหม่ที่มีความบกพร่องนั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่เพราะพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ดังกล่าวมุ่งคุ้มครองความปลอดภัยของสินค้าที่ผู้ประกอบการผลิต นำเข้าและวางจำหน่ายในท้องตลาดเป็นการทั่วไปเป็นสำคัญ ความบกพร่องตามในสินค้าแห่งพระราชบัญญัติจึงเป็นความบกพร่อง ที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ใช้รถยนต์ใหม่นั้น อันเนื่องมาจากการขาดความปลอดภัยของรถยนต์ใหม่นั้นหากความบกพร่องของรถยนต์ใหม่เป็นเพียงความบกพร่องเล็กน้อยอันเกี่ยวกับคุณภาพของรถยนต์นั้น และมีใช้ความบกพร่องที่มีลักษณะเป็นการขาดความปลอดภัย ของรถยนต์นั้นแล้วก็ไม่อาจถือว่ารรถยนต์ใหม่นั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ด้วยเหตุนี้การนำบทบัญญัติพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มาใช้กับปัญหาที่เกิดขึ้นกับรถยนต์ใหม่จึงยังคงมีข้อจำกัดอยู่บางประการดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้นหากมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะเพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันผู้บริโภคก็จะได้รับความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

5.2.4 ควรกำหนดให้มีมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะเพื่อลดปริมาณการฟ้องร้องหรือการดำเนินคดี

ปัจจุบันผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่แล้วเกิดปัญหาความชำรุดบกพร่องดังที่ปรากฏเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะฟ้องร้องดำเนินคดีได้ตามพระราชบัญญัติวิธี

พิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่นั้นย่อมสามารถฟ้องร้องผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายรถยนต์นั้นโดยอาศัยบทบัญญัติของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ได้ หากผู้ผลิตหรือผู้ขายรถยนต์นั้นไม่สามารถแก้ไขปัญหาความบกพร่องของรถยนต์ใหม่ให้แก่ผู้ซื้อนั้นได้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าการดำเนินคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 จะมีความสะดวก รวดเร็ว ประหยัดและง่ายต่อผู้บริโภค แต่ก็คงไม่อาจปฏิเสธว่าการฟ้องร้องหรือการดำเนินคดี นอกจากจะทำให้ผู้บริโภคเสียเวลาในการดำเนินคดีซึ่งอาจจะกระทบต่อการปฏิบัติการกิจ หน้าที่การงานและการใช้ชีวิตประจำวันตามปกติของตนแล้ว ผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่จำนวนไม่น้อยยังไม่คุ้นเคยกับการดำเนินการเช่นนั้นด้วยเหตุที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในสิทธิของตนตามกฎหมาย และผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่จำนวนไม่น้อยที่ไม่กล้าที่จะดำเนินการดังกล่าวเพื่อปกป้องสิทธิของตน จึงเป็นเรื่องที่ผู้บริโภคอยากที่จะหลีกเลี่ยงหากเป็นไปได้ ดังนั้น หากมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ซื้อรถยนต์ใหม่เป็นการเฉพาะเหมือนอย่างในต่างประเทศก็จะทำให้ผู้บริโภคไม่ต้องนำเรื่องดังกล่าวฟ้องร้องหรือดำเนินคดีก็จะทำให้ลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลได้เป็นจำนวนมาก

5.2.5 ควรกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมให้ครอบคลุมทุกชิ้นส่วนของรถยนต์

พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น ได้มีการกำหนดในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนของชิ้นส่วนผลิตภัณฑ์ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา กำหนดให้มีมาตรฐานตามที่คณะกรรมการผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกำหนดสำหรับชิ้นส่วนรถยนต์ มีเพียงกระจกนิรภัยและเข็มขัดนิรภัยเท่านั้นที่อยู่ในความควบคุมในเรื่องมาตรฐานตามที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น สำหรับชิ้นส่วนอื่น ๆ ของรถยนต์นั้น กฎหมายไม่ได้บังคับเรื่องเกณฑ์มาตรฐานอุตสาหกรรมไว้แต่อย่างใด เว้นแต่กรณีที่ผู้ผลิตมีความประสงค์อยากได้รับเครื่องหมายผลิตภัณฑ์สำหรับมาตรฐานอุตสาหกรรม ผู้ผลิตก็จะนำผลิตภัณฑ์ที่ตนประสงค์ให้เข้ามาอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายฉบับดังกล่าว ซึ่งถือเป็นการควบคุมมาตรฐานผลิตภัณฑ์ด้วยความสมัครใจของผู้ผลิต สินค้าเองจะเห็นได้ว่ารถยนต์ เครื่องยนต์ และชิ้นส่วนประกอบที่สำคัญเป็นผลิตภัณฑ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายและหากเกิดความชำรุดบกพร่องก็ไม่สามารถที่จะใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพแต่กลับไม่มีพระราชกฤษฎีกาควบคุม ดังนั้น พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 มิได้บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายได้เพียงพอ และพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้อำนาจฝ่ายบริหารในการออกกฎกระทรวง เพื่อกำหนดว่า จะกำหนดให้สินค้าใดเป็นสินค้าที่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมมาตรฐานการผลิตผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ในกรณีที่ยังไม่มีการประกาศกฎกระทรวง ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวก็จะไม่ได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมายนั้น ๆ และ

ลักษณะของการคุ้มครองก็เป็นเพียงการกำหนดให้ดำเนินการตามมาตรฐานอุตสาหกรรมเท่านั้น มิได้ครอบคลุมถึงการคุ้มครองผู้บริโภคของผู้ซื้อรถยนต์ใหม่แต่อย่างใด ทั้งนี้ปรากฏมาตรการใดๆ ที่จะสร้างระบบเรื่องความรับผิดชอบที่ชัดเจน รวมทั้งประเด็นเรื่องการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากผลิตภัณฑ์รถยนต์ใหม่ ดังนั้น หากมีการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมให้ครอบคลุมทุกชิ้นส่วนของรถยนต์ก็จะถือเป็นอีกหนึ่งมาตรฐานที่ใช้ในการควบคุมผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมได้ ตั้งแต่ขั้นตอนในการผลิตรถยนต์ใหม่ให้มีคุณภาพมากขึ้นเพราะผู้ผลิตจะต้องนำผลิตภัณฑ์ที่ดีและได้มาตรฐานมาใช้ในการผลิตรถยนต์ใหม่ อันจะทำให้ เป็นการลดปัญหาเรื่องความชำรุดบกพร่องของรถยนต์ใหม่ ทำให้รถยนต์ใหม่มีคุณภาพและได้มาตรฐานที่ดียิ่งขึ้น